Boethius, Anicius Manlius Severinus ; Thomas <de Aquino> [Comm.]: [De consolatione philosophiae] Boetii viri celeberrimi de consolatione philosophie liber cum optimo commenti beati Thome: [Enth.:] Compendiosa Consolationis resumptio

[Straßburg: Johann Prüss], 3. Juni 1491 Seite 87

Prosa secunda

trocheo constans ex pma breui ꝛ vltima longa. ꝛ dͬ metrm trimetrum. lꝫ em̄ hoc metrum habeat sex pedes tñ computando duos pedes ꝑ metro erit me trum trimetrum. In quo metro philosophia describit mores fortune dicens Cū hec. s. fortuna. vererit vices idest alternationes ꝓsperitatis ꝛ aduersita tis supba dextra. ꝛ cum fertur more euripi idest maris. estuantis. i. inundātis

Prosa secunda libri secundi

Vellem autem pauca tecum fortune ipsius verbis agitare. Tu igitur an ius postulet aīaduerte. Quid tu o homo ream me quottidianis agis

tunc fortuna seua. i. crudelis. pterit id ē conculcat reges dudum tremendos. i. metuendos. ꝛ ipsa fallax subleuat ð aduersitate humilem vultū victi idest de pssi nec ipa audit fletꝰ nec curat miſos i. paupes ꝛ ipa ꝯtīs dura. quia nō flectit ad volūtatē hoim. ridet. i. deridet vltro. i. spōtanee gemitꝰ spͤ miseroꝝ q̄s fec̄ sicilla ludit sic ꝓbat idest expit. suas vires ꝛ ipsa mōstrat suis magnuꝫ ostētū i. miraculū. si q̄s vna hora stratꝰ idest aduersitate depssus ac felix idest ꝓspitate eleuatꝰ. q. d. fortuna videt exhibere suis idest hōib; q̄bonis eiuſ inhiant magnū miraculū qū aliquis subito videt mutari de aduersitate in ꝓsperitatē ꝛ econuerso. ¶ Nota ꝙ fortuna dͬ supba eo ꝙ nullū veret. nec aduertit probitatē nec maliciā alicuꝰ ꝛ si vocat more supboꝝ obaudit. ¶ Nota ꝙ euripus ſm aliq̄s ē ventꝰ turbinis. ꝛ dͬ euripꝰ q̄si eurꝰ rapidꝰ ꝛ ē eurus nomē venti. Scdm alios aūt ꝛ forsan meliꝰ euripꝰ ē brachiū vel sinꝰ maris cuiꝰ decursus ē incertꝰ ꝛ ꝓpter incertitudinē sui cursus freq̄nt piclitant ibi naues. ꝛ dͬ ab eu qd ē bonū ꝛ ripa q̄si bona ripa ꝑ ꝯtͥū. sicut ergo cursus euripi estuātis est incertus sic ꝛ mutabilitas fortune. ¶ Nota ꝙ de opatiōe fortūe qualiter hōs eleuat ꝛ hos depmit loquit. Alanꝰ in anticlaudiano dicēs Precipitē mouet illā rotā motꝰq̧ laboꝝ Nlla q̄es claudit nec sistūt ocia motu Hos pmit hos eleuat hos deijcit erigit illos Cogit ꝛ i varios hoies descēdere casus. Et sa marieñ. al' pau. hein. Quicq̄d agas q̄cq̄d dicas q̄cq̄d patiaris Nō facis vt retrahas que mea dextra trahit Sic ergo pmatū venerandaq̧ sceptra tenebo. Et ꝑ velle meo mel tibi felq̧ dabo.

Prosa scda scdi libri

Vellē aūt. Hic icipit ꝓsa scda hꝰ scdi in q̄ phia ꝓbat boe. n ee ꝯq̄rendū ð fortūa. qꝛ nihil sibi abstulit. ꝛ itroduc̄ fortunā alloq̄ntē boe. ꝛ diuidit qꝛ pmo ꝑsuadet boe. itroductionē fortūe. scdo itroduc̄ eā ibi. q̄d tu o hō. Prio phia dͬ. O boeti ego phia vellē tecū pauca agitare. i. discutere ꝟbis ipsiꝰ fortune. tu ꝟo animaduerte an ius. i. iusticia postulet h̄. ¶ Nota ꝙ silitudo orōnis q̄nq̧ generat fastidiū iō q̄nq̧ ipam opꝫ mutari. Vn̄ tulliꝰ q̄rto li. rheto. dicit. Sermonē in dicēdo cōmutari opꝫ vt facile sacietas varietate vitet. iō phia h̄ variat orōnē ꝑ itroductionē noue ꝑsone vtēdo ꝓsopopeya q̄ fiͣa tullio vocat ꝯformatio. ꝑsuadet igit phia boe itroductiōꝫ fortūe dͬ Vellē aūt. ¶ Quid tu o hō. hic phia itroduc̄ fortunā alloq̄ntē boe. q̄ ōndit q̄rimoniaꝫ ipsiꝰ eē iniustā. qꝛ nihil sibi abstulit. pmo ḡ fortūa ōnͭ ꝙ nihil boe. iniuste ab/